

ZWARTE VLINDER

Andere boeken van Roel Verheggen bij Clavis:

De geheimen van Schatterdam – Griebel

De geheimen van Schatterdam – Vlievlug

De geheimen van Schatterdam – Maanvonk

De geheimen van Schatterdam – Zilverwind

De schemertijdcodes – De zwarte hand

Voor jou.

Laat niemand jouw ware kleuren ooit afpakken.

Roel Verheggen

Zwarte vlinder

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagillustratie: Conz

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: sociale media, criminaliteit, mysterie, goed en kwaad, mensenhandel

NUR 284

ISBN 978 90 448 5263 9

D/2024/4124/044

Alle rechten voorbehouden

www.roelschrijft.com

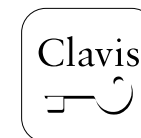
www.conz.be

www.clavisbooks.com

Roel Verheggen

ZWARTE VLINDER

met illustraties van Conz

Uit *Het Verloren Boek van de Schemertijd*

Op het oneindige pad der tijd wachtte een eenzame figuur,
geen hij, geen zij, geen het,
maar een baken van licht, helder en puur.
Door de kringelende mist kwam de rivaal dichterbij,
geen hij, geen zij, geen het,
maar een donkere schim, die waarschuwend zei:
'De strijd is nog niet gestreden,
al ben je sluwder dan ik dacht.
Vergeet niet wat ze deden,
mijn schepsels van de nacht.
Nog altijd duurt hun invloed voort,
ze vertroebelen het geweten
van hen die mijn stem hebben gehoord
en door verleiding worden bezeten.'
Het Licht bleef stralen en glimlachte zacht,
de woorden die volgden, verbaasden de Nacht:
'Het vuur zal branden, hevig en fel,
een offer gebracht, maar voor hemel of hel?
Het antwoord wordt ons pas toebedeeld
als het spel der Schemerlingen weer is gespeeld.'

1

Donderdagavond, 22.16 u

Yara trok uitdagend haar truitje omhoog en maakte een selfie. Tevreden bekeek ze het resultaat. Die nieuwe navelpiercing was echt wel sexy. Ze zette nog een filter op de foto en drukte daarna op verzenden. Het antwoord liet niet lang op zich wachten.

Wauw! appte Melvin. Om in te bijten!

Yara gniffelde. *Zou je wel willen*, typte ze.

Als haar moeder wist dat ze dit soort foto's naar een jongen appte die ze nog nooit had ontmoet, zou ze vast en zeker geschokt zijn. Puh, alsof haar moeder zo'n lieverdje was. Sinds een paar maanden zat ze voortdurend op Tinder. De ene na de andere vent passeerde de revue. Laatst was er weer zo'n slijmbal op bezoek geweest: Jean-Pierre. Alleen die naam al. Yara was met een smoes naar haar kamer gevlucht en had de twee tortelduifjes zelfs daar nog horen flikflooiën. Roekoe, roekoe. Lang leve oordopjes.

De volgende dag had haar moeder verkondigd dat Jean-Pierre toch niet helemaal haar type was. Jaja. Yara had naar de bank geweest. 'Heb je een nieuwe opbergplaats voor je lingerie?' had ze gevraagd. Met een rood hoofd was haar moeder opgestaan. Onder de bank lag haar zwarte bh. Tot zover Jean-Pierre.

Zullen we morgen afspreken? appte Melvin. *Pik ik je rond zeven uur op.*

Yara keek naar zijn profielfoto. Hij was echt een knappe jongen. Vorige week had hij haar via insta een dm gestuurd nadat ze een nieuwe foto had gepost. Ze kende hem niet en toch had ze op de een of andere manier meteen een klik met hem gevoeld. Alsof hij haar soulmate was.

De afgelopen dagen hadden ze veel geappt. Yara had Melvin zelfs verteld over haar vader, die ruim een jaar geleden opgepakt en veroordeeld was voor fraude en belastingontduiking. Er waren nog meer foute zaken aan het licht gekomen, waar Yara's moeder niet over wilde praten. Yara's vader zat vast en zou pas over een jaar vrijkomen. Haar moeder had hem als een baksteen laten vallen. Hem uitgescholden voor bedrieger en zakkenwasser. In no time waren de scheidingspapieren aangevraagd en ondertekend. Yara en haar moeder moesten vanuit hun grote villa verhuizen naar een kleine huurflat. Van een riante badkamer met jacuzzi naar een kleine, wit betegelde douche. Geen tuin met zwembad meer, maar een balkonnetje waar amper twee stoelen op pasten. Het was alsof ze neanderthalers waren, die in een grot waren terechtgekomen. De verandering had niet groter kunnen zijn.

Melvin appte een paar vraagtekens.

Yara twijfelde niet langer. *Lijkt me leuk.*

Het antwoord waren tien lachende smileys.

Waar spreken we af? appte ze.

Om zeven uur bij de ingang van het Wilhelminapark?

Dat was wel tien minuten fietsen, maar het leek haar beter dan dicht bij huis af te spreken.

Oké, tot morgen.

Op haar beeldscherm verschenen een opgestoken duimpje en smileys met kusjes. Ergens gaven ze haar kriebels en een warm

gevoel. Ze antwoordde met een hartje en legde haar telefoon op het nachtkastje.

Shit, het was al bijna halfelf. Morgenvroeg ging de wekker om zeven uur. Yara zuchtte en kroop onder de dekens. Ze was vorig jaar blijven zitten. Dat kwam vooral door alles wat er gebeurd was. Ze zat nu dus nog steeds in de brugklas. Echt vreselijk. Voor haar gevoel waren haar klasgenoten net uit het ei gekropen kui-kens. Gillende meisjes en zogenaamd stoere jongens. De eerste weken was ze goed bevriend geweest met Tess, de enige die haar een beetje leek te begrijpen. En ja, ze had gezoend met Tim en zelfs zo'n beetje verkering met hem gehad ... totdat ze met Max had staan vozen. Dat was niet haar bedoeling geweest, maar het was de enige manier om informatie bij hem los te peuten. Daar had ze namelijk geld voor gekregen. Van Arthur.

Jeetje, wat had ze zich in hem vergist. Arthur de Roode, rijkkeluizoon en tegenwoordig bajesklant. Daar wachtte hij zijn rechtszaak af, nadat hij was aangeklaagd voor het beramen van een overval en moord.

Yara was zich rot geschrokken toen ze het nieuws hoorde. Ze had in dezelfde straat als Arthur gewoond, maar hij was drie jaar ouder. Ze had nooit veel contact met hem, totdat hij haar twee maanden geleden op school had aangesproken. Of ze iets wilde bijverdienen nu ze verhuisd was naar een kleine flat. Hij had wat informatie nodig over een paar van haar klasgenoten en zou haar er goed voor betalen. Zonder te vragen waarom had Yara gedaan wat hij vroeg. Die suffe klasgenoten interesseerden haar namelijk geen bal. Ze was het zelfs leuk gaan vinden om hen te bespioneren via een fake account op insta. Arthur leverde haar een valse profielfoto en gaf het account een naam: JamieJingles. Luc, Sam

en Job waren er allemaal ingetrapt. Waarom Arthur informatie over hen nodig had, was toen voor haar een raadsel geweest. Nu wist ze wel beter.

Alleen Max had haar niet toegevoegd op insta, waardoor ze een andere manier had moeten bedenken om aan informatie over hem te komen. Die lopende testosteronbommen waren gelukkig een makkelijk doelwit. Een paar keer met je heupen zwaaien en ze waren als bijen die honing roken. Het was bij Max niet anders geweest. Yara moest toegeven dat hij lekker zoende, maar dat hij daarna meteen verkering met haar wilde, ging voor haar te ver. Die zoen had echter sowieso niks opgeleverd en Arthur was niet blij geweest. Pas een paar dagen later, nadat Arthur was gearresteerd, begreep Yara zijn interesse voor Max: zijn vader was politieagent.

Yara draaide zich op haar linkerzij en probeerde haar schuldgevoel te negeren, maar dat lukte niet. Arthur had haar gebruikt om zijn criminele plannen te smeden. Hij had een overval willen plegen bij haar klasgenoot Luc en daarbij Job neergeschoten. Gelukkig had die het overleefd, maar Arthur had wel een andere man gedood. Er deden op school de wildste verhalen de ronde. Arthur zou in een criminele bende hebben gezeten, die zich bezighield met drugshandel. Job was als drugskoerier geronseld en als waakhond ingezet bij de overval. Hij had een heldendaad verricht door Luc net op tijd te waarschuwen. En op de een of andere manier was Max' vader, de politieagent, ter plekke verschenen om erger te voorkomen. Hij had Arthur en nog een andere man gearresteerd.

Sinds een week was Job weer op school. Yara durfde hem niet aan te kijken. Ze verwachtte elk moment een politieagent in de

klas die haar zou meenemen voor verhoor. Dan zou ze moeten vertellen wat haar aandeel was geweest in de overval. Misschien moest ze zelf ook wel naar de gevangenis. Zo vader, zo dochter.

Net goed. Domme doos.

Maar er was tot nog toe niks gebeurd. Niemand had haar ook maar iets gevraagd, zelfs Job niet. Wist hij eigenlijk wel dat zij achter dat nepaccount zat? Dat zij degene was die informatie doorspeelde aan Arthur? Waarschijnlijk niet.

Yara griste haar telefoon van het nachtkastje, opende WhatsApp en verwijderde het profiel van JamieJingles. Zo, weg ermee. Ze wilde niks meer met Arthur te maken hebben. Nu maar hopen dat hij zijn mond hield. Dat was wel het verstandigst: als de politie erachter kwam dat hij minderjarige meisjes inzette om op sluwe wijze aan informatie te komen, zou hij vast en zeker een nog langere straf krijgen.

Haar telefoon trilde. Yara opende het appje en keek in het lachende gezicht van Melvin.

Je bent echt bijzonder, weet je dat? stond er onder de foto.

Jij ook, antwoordde ze, gevolgd door drie kusjes.

Toen ze het nachtlampje uitknipte en weer onder de dekens kroop, flitste er even een gedachte door Yara's hoofd. Ze zou Melvin toch wel kunnen vertrouwen? Dat moest wel, prentte ze zichzelf in. Haar intuïtie liet haar niet meer in de steek, want ondertussen had ze haar lesje wel geleerd.

Tess en al die andere sukkels uit haar klas konden de pot op. Morgen zou ze Melvin eindelijk ontmoeten. Ze hoopte maar dat hij het waard was.